

Downloaded via the EU tax law app / web

Väliaikainen versio

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (seitsemäs jaosto)

30 päivänä tammikuuta 2020 (*)

Ennakkoratkaisupyyntö – Pääomien ja maksujen vapaa liikkuvuus – Rajoitukset – Arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittaville yrityksille (yhteissijoitusyritykset) maksettujen osinkojen verotus – Osingoista pidätetyn veron palautus – Edellytykset – Objektiiviset erotteluperusteet – Perusteet, jotka ovat luonteensa vuoksi tai tosiasiallisesti edullisempia maassa asuville verovelvollisille

Asiassa C-156/17,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Hoge Raad der Nederlanden (ylin tuomioistuin, Alankomaat) on esittänyt 3.3.2017 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 27.3.2017, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Köln-Aktiefonds Deka

vastaa

Staatssecretaris van Financiën,

Nederlandse Orde van Belastingadviseursin ja

Loyens en Loeff NV:n osallistuessa asian käsittelyyn,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (seitsemäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. G. Xuereb (esittelevä tuomari) sekä tuomarit T. von Danwitz ja C. Vajda,

julkisasiamies: G. Pitruzzella,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies M. Ferreira,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 22.5.2019 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Köln-Aktiefonds Deka, edustajanaan R. van der Jagt, osakas,
- Nederlandse Orde van Belastingadviseurs, asiamiehinään F. R. Herreveld ja J. J. A. M. Korving,
- Loyens en Loeff NV, edustajinaan A. C. Breuer, advocaat, ja S. Daniëls, veroneuvoja,
- Alankomaiden hallitus, asiamiehinään M. K. Bulterman ja J. Langer,

- Saksan hallitus, asiamiehinään aluksi T. Henze, J. Möller ja R. Kanitz, sittemmin J. Möller ja R. Kanitz,
- Euroopan komissio, asiamiehinään W. Roels ja N. Gossement,

kuultuaan julkisasiamiehen 5.9.2019 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen, on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee SEUT 63 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat Köln-Aktiefonds Deka (jäljempänä KA Deka) ja Staatssecretaris van Financiën (valtiovarainministeriön valtiosihteeri, Alankomaat) ja jossa on kyseessä KA Dekalta alankomaisten yhtiöiden osakkuuksista verovuosilta 2002/2003–2007/2008 jaetuista osingoista kannetun osinkoveron palautus.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 20.12.1985 annetulla neuvoston direktiivillä 85/611/ETY (EYVL 1985, L 375, s. 3) oli sen johdanto-osan neljännen perustelukappaleen mukaan tarkoitus antaa yhteiset perussäännöt jäsenvaltioissa sijaitsevien yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavien yritysten toimiluvasta, valvonnasta, rakenteesta, toiminnasta ja tiedoista, jotka niiden on julkistettava. Direktiiviä 85/611 muutettiin useaan otteeseen, ja se kumottiin 1.7.2011 alkavin vaikutuksin siirtokelpoisiin arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 13.7.2009 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2009/65/EY (EUVL 2009, L 302, s. 32), jolla se laadittiin uudelleen.

Alankomaiden oikeus

4 Vero-oikeudellisia sijoituslaitoksia koskevalla Alankomaiden järjestelmällä on tarkoitus mahdollistaa se, että luonnolliset henkilöt ja erityisesti piensijoittajat voivat tehdä yhteissijoituksia tiettytyyppisiin varallisuuseriin. Tämän järjestelmän tavoitteena on lähentää yksityishenkilöihin, jotka sijoittavat vero-oikeudellisen sijoituslaitoksen välityksellä, sovellettava verokohtelu sellaisiin yksityishenkilöihin, jotka tekevät sijoituksia yksilöllisesti, sovellettavan verokohtelun kanssa.

5 Tässä tarkoituksessa vero-oikeudellisiin sijoituslaitoksiin sovelletaan yhteisöveroa, jonka verokanta on nolla. Niille myönnetään myös saaduista alankomaalaisista osingoista pidätetyn osinkoveron palautus. Vuoden 1965 osinkoverolain (Wet op de dividendbelasting 1965), sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasiassa, 10 §:n 2 momentissa säädetään siten seuraavaa:

”Yhtiö, jonka katsotaan olevan yhteisöverotuksessa sijoituslaitos, voi pyytää verotarkastajaa tekemään päätöksen, johon on mahdollista hakea muutosta, ja jonka mukaan sille myönnetään siltä kalenterivuoden aikana pidätetyn osinkoveron palautus –”

6 Vero-oikeudellisilla sijoituslaitoksilla on myös oikeus hyvitykseen niiltä ulkomailla sijaitsevista sijoitusvälineistä pidätetystä lähdeverosta.

7 Vero-oikeudellisten sijoituslaitosten on osinkoja jakaessaan pidätettävä niistä osinkojen saajalta alankomaalainen vero.

8 Vero-oikeudellisten sijoituslaitosten järjestelmää säännellään pääasiallisesti vuoden 1969 yhteisöverolain (Wet op de vennootschapsbelasting 1969) 28 §:ssä, jossa vahvistetaan edellytykset, jotka sijoituslaitoksen on täytettävä, jotta sen voidaan katsoa olevan vero-oikeudellinen sijoituslaitos.

9 Näihin edellytyksiin kuuluu sijoituslaitoksille asetettu velvollisuus jakaa osakkeen- tai osuudenomistajilleen osinkona saadut tulot tietyssä määräajassa. Vuoden 1969 yhteisöverolain 28 §:n 2 momentin b kohdassa säädetään siten, että asetuksella vahvistettu osa voitosta on maksettava osakkeiden ja osuustodistusten haltijoille kahdeksan kuukauden kuluessa asianomaisen tilikauden päättymisestä ja että maksettava voitto on jaettava tasan osakkeiden ja osuustodistusten välillä.

10 Tässä yhteydessä unionin tuomioistuimen käytettävissä olevasta asiakirja-aineistosta käy ilmi, että sijoituslaitoksista annetun asetuksen (Besluit beleggingsinstellingen; Stb. 1970, nro 190), sellaisena kuin se on muutettuna 20.12.2007 annetulla asetuksella (Stb. 2007, nro 573) (jäljempänä sijoituslaitoksista annettu asetus) nojalla määrät, jotka eivät ole vähennyskelpoisia, otetaan huomioon sijoitusrahaston jaettavissa olevaa voittoa määritettäessä. Lisäksi vero-oikeudellinen sijoituslaitos voi muodostaa uudelleensijoitusrahaston ja pyöristysrahaston voidakseen pyöristää jaettavat määrät.

11 Sijoituslaitoksen omistajien on täytettävä tietyt edellytykset, jotta se voidaan luokitella vero-oikeudelliseksi sijoituslaitokseksi, koska ainoastaan sellaisilla sijoittajilla on oikeus käyttää vero-oikeudellisten sijoituslaitosten järjestelmää, joita varten se on tarkoitettu.

12 Vuosina 2002–2006 omistajia koskevista edellytyksistä säädettiin vuoden 1969 yhteisöverolain 28 §:n 2 momentin c–g kohdassa. Näissä säännöksissä erotettiin toisistaan sijoituslaitokset, joiden osakkeet tai osuudet oli suunnattu suurelle yleisölle, ja muut sijoituslaitokset, joihin sovellettiin tiukempia edellytyksiä. Näiden laitosten välinen ero perustui siihen, noteerattiinko niiden osakkeet tai osuustodistukset virallisesti Amsterdamin pörssissä vai ei.

13 Sijoituslaitos, jonka osakkeet tai osuudet noteerattiin Amsterdamin pörssissä, oli pääsääntöisesti suljettu vero-oikeudellisten sijoituslaitosten järjestelmän ulkopuolelle, jos vähintään 45 prosenttia sen osakkeista tai osuuksista oli voittoverotuksen alaisen yhteisön omistuksessa, lukuun ottamatta vero-oikeudellisia sijoituslaitoksia, joiden osakkeet tai osuudet noteerattiin Amsterdamin pörssissä, tai sellaisen yhteisön omistuksessa, jonka sijoitustuloihin sovellettiin osakkeen- tai osuudenomistajilta kannettavaa voittoveroa. Myöskään sijoituslaitokseen, jonka osakkeista tai osuuksista vähintään 25 prosenttia oli yhden ainoan luonnollisen henkilön omistuksessa, ei voitu soveltaa vero-oikeudellisten sijoituslaitosten järjestelmää.

14 Sijoituslaitokseen, jonka osakkeita tai osuuksia ei noteerattu Amsterdamin pörssissä, sovellettiin tiukempia ehtoja, ja jotta siihen voitiin soveltaa vero-oikeudellisten sijoituslaitosten järjestelmää, vähintään 75 prosenttia sen osakkeista tai osuuksista oli oltava luonnollisten henkilöiden, yhteisöjen, joihin ei sovellettu voittoverotusta, kuten eläkerahastojen ja hyväntekeväisyysjärjestöjen, tai muiden vero-oikeudellisten sijoituslaitosten omistuksessa. Sijoituslaitokseen ei voitu soveltaa vero-oikeudellisten sijoituslaitosten järjestelmää, jos yksi tai useampi luonnollinen henkilö omisti vähintään 5 prosenttia tämän yhteisön osakkeista tai

osuuksista. Jos sijoitusrahastolla oli sijoituslaitosten valvontaa koskevista säännöksistä 27.6.1990 annetussa laissa (Wet houdende bepalingen inzake het toezicht op beleggingsinstellingen; Stb. 1990, nro 380) tarkoitettu toimilupa, viimeksi mainittu kielto korvattiin säännöllä, jonka mukaan yksikään luonnollinen henkilö ei saa omistaa 25 prosenttia tai enempää yhteisön osakkeista.

15 Vero-oikeudellisten sijoituslaitosten järjestelmän soveltamisen edellytyksenä on 1.1.2007 alkaen eräiden lainsäädäntömuutosten jälkeen, että sijoituslaitoksen osakkeilla tai osuuksilla on käytävä kauppaa finanssimarkkinoita ja niiden valvontaa koskevista säännöistä 28.9.2006 annetun lain (Wet houdende regels met betrekking tot de financiële markten en het toezicht daarop; Stb. 2006, nro 475) 1:1 §:ssä tarkoitetuilla arvopaperimarkkinoilla tai rahastolla tai sen hoitajalla on oltava mainitun lain 2:65 §:ssä tarkoitettu toimilupa taikka rahaston tai sen hoitajan on mainitun lain 2:66 §:n 3 momentin nojalla oltava vapautettu siitä.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

16 KA Deka on Saksan oikeuden mukaan perustettu ja Saksaan sijoittautunut sijoitusrahasto (Publikums-Sondervermögen). Se on direktiiveissä 85/611 ja 2009/65 tarkoitettu yhteissijoitusyritys, joka on tyypiltään avoin ja pörssinoteerattu, sillä ei ole oikeushenkilöllisyyttä ja se on henkilökohtaisesti vapautettu voittoverotuksesta Saksassa. Se tekee sijoituksia yksityishenkilöiden lukuun. Sen osuuksien kurssi on noteerattu Saksan arvopaperipörssissä, mutta kaupankäynti näillä osuuksilla tapahtuu niin kutsutun global stream system -järjestelmän kautta.

17 KA Deka sai tilikausina 2002/2003–2007/2008 osinkoja Alankomaihin sijoittautuneilta yhtiöiltä, joiden osuuksia se omisti. Näistä osingoista pidätettiin Alankomaiden kuningaskunnan ja Saksan liittotasavallan välillä kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tulo- ja varallisuusverojen sekä tiettyjen muiden verojen alalla sekä muiden verotuksellisten kysymysten sääntelemiseksi 16.6.1959 tehdyn sopimuksen (Trb. 1959, 85), sellaisena kuin se on muutettuna 4.6.2004 tehdyllä kolmannella lisäpöytäkirjalla (Trb. 2004, 185) (jäljempänä Alankomaiden kuningaskunnan ja Saksan liittotasavallan välinen verosopimus), nojalla 15 prosentin suuruinen lähdevero. KA Dekalle, toisin kuin Alankomaihin sijoittautuneille sijoitusrahastoille, jotka täyttivät edellytykset, joiden nojalla niiden voidaan katsoa olevan vero-oikeudellisia sijoituslaitoksia, ei voitu myöntää mainitun veron palautusta vuoden 1965 osinkoverolain 10 §:n 2 momentin perusteella.

18 KA Dekalla ei ole Alankomaissa velvollisuutta pidättää lähdeveroa itse jakamistaan osingoista.

19 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että Saksan vero-oikeuden sääntöjen nojalla yksityishenkilöiden, jotka ovat sijoittaneet yhteissijoitusyritykseen, katsotaan saavan osinkoja tietyn teoreettisen vähimmäissumman verran. Määrät, joita verotetaan tästä syystä tosiasiallisesti jaetun määrän lisäksi, kutsutaan osinkoa vastaavaksi tuloksi (ausschüttungsgleiche Erträge). Pääasiassa kyseessä olevina vuosina saksalaisille yksityishenkilöille, jotka olivat sijoittaneet tällaisiin yhteissijoitusyrityksiin, myönnettiin verovapautus, jota sovellettiin puoleen heidän veron perusteestaan, joka vastasi tosiasiallisesti jaettuja voittoja, joita korotettiin mahdollisilla osinkoa vastaavilla tuloilla.

20 Vuoteen 2004 asti Saksan lainsäädännössä näille yksityishenkilöille oli myönnetty oikeus vähentää yhteissijoitusrahastolta Alankomaissa pidätetty osinkovero täysimääräisesti Saksan verosta, joka pidätettiin puolesta mainitusta veronalaisesta veron perusteesta. Saksan lainsäädäntömuutoksen jälkeen tämä vähennysmahdollisuus rajoitettiin vuosina 2004–2008 puoleen lähdeverona pidätettävästä Alankomaiden verosta, eikä tällainen vähennys ollut enää mahdollinen, mikäli yhteissijoitusyritys oli päättänyt vähentää voitosta ulkomaisen lähdeveron.

21 KA Deka pyysi Alankomaiden verohallintoa palauttamaan siltä alankomaalaisten yhtiöiden

verovuosilta 2002/2003–2007/2008 jakamista osingoista pidätetyn osinkoveron.

22 Inspecteur van de Belastingdienst (verohallinnon verotarkastaja; jäljempänä verotarkastaja) hylättyä nämä pyynöt KA Dekan nosti kanteen rechtbank Zeeland-West-Brabantissa (Zeeland-West-Brabantin alioikeus, Alankomaat) ja pyysi sitä lausumaan siitä, oliko verotarkastajan päätös laillinen. Se väitti tässä tuomioistuimessa, että se voitiin rinnastaa Alankomaihin sijoittautuneeseen sijoitusrahastoon, jolla on vuoden 1969 yhteisöverolain 28 §:ssä tarkoitettuna vero-oikeudellisen sijoituslaitoksen asema, ja että sillä oli näin ollen oikeus osinkoveron palautukseen EY 56 artiklan (josta on tullut SEUT 63 artikla) nojalla.

23 Rechtbank Zeeland-West-Brabant pohti, voitiinko KA Dekan objektiivisesti arvioituna rinnastaa vero-oikeudelliseen sijoituslaitokseen, kun otetaan huomioon Hoge Raad der Nederlandenin (ylin tuomioistuin, Alankomaat) tällaisten laitosten osalta vahvistamat vertailuperusteet sekä suuri määrä asioita, joissa saattaa tulla esille vastaavia kysymyksiä kuin pääasiassa, ja se päätti pyytää Hoge Raad der Nederlandenilta ennakkopäätöstä viiteen kysymykseen.

24 Hoge Raad der Nederlanden toteaa ennakkoratkaisupyynnössään aluksi, että oikeudelliselta muodoltaan KA Dekan voitaisiin luokitella vero-oikeudelliseksi sijoituslaitokseksi ja se on tältä osin objektiivisesti arvioituna rinnastettavissa Alankomaihin sijoittautuneeseen vero-oikeudelliseen sijoituslaitokseen. Mainittu tuomioistuin täsmentää, että vaikka Alankomaihin sijoittautuneella vero-oikeudellisella sijoituslaitoksella olisi oikeus KA Dekan vaatimiin osinkoveron palautuksiin, KA Dekalla ei ole oikeutta osinkoveron palautukseen Alankomaiden lainsäädännön eikä myöskään Alankomaiden kuningaskunnan ja Saksan liittotasavallan välisen verosopimuksen perusteella.

25 Koska Hoge Raad der Nederlanden katsoi, että asiassa saattoi olla perusteltuja epäilyksiä siitä, miten Rechtbank Zeeland-West-Brabantin esittämiin kysymyksiin on vastattava, se päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko EY 56 artikla (josta on tullut SEUT 63 artikla) esteenä sille, ettei Alankomaiden ulkopuolelle sijoittautuneelle sijoitusrahastolle myönnetä sen alankomaalaisilta yhteisöiltä saamista osingoista pidätetyn alankomaalaisen osinkoveron palautusta sillä perusteella, ettei sillä ole alankomaalaisen osinkoveron pidätysvelvollisuutta, vaikka osinkoveron palautus myönnetään Alankomaihin sijoittautuneelle vero-oikeudelliselle sijoituslaitokselle, joka pidättää alankomaalaisen osinkoveron jakaessaan sijoitustuloksensa vuosittain osakkeen- tai osuudenomistajilleen?

2) Onko EY 56 artikla (josta on tullut SEUT 63 artikla) esteenä sille, ettei Alankomaiden ulkopuolelle sijoittautuneelle sijoitusrahastolle myönnetä sen alankomaalaisilta yhteisöiltä saamista osingoista pidätetyn alankomaalaisen osinkoveron palautusta sillä perusteella, ettei se ole osoittanut, että sen osakkeen- tai osuudenomistajat täyttävät Alankomaiden lainsäädännössä asetetut ehdot?

3) Onko EY 56 artikla (josta on tullut SEUT 63 artikla) esteenä sille, ettei Alankomaiden ulkopuolelle sijoittautuneelle sijoitusrahastolle myönnetä sen alankomaalaisilta yhteisöiltä saamista osingoista pidätetyn alankomaalaisen osinkoveron palautusta sillä perusteella, että se ei jaa sijoitustulostaan vuosittain kokonaan osakkeenomistajilleen tai osuudenomistajilleen viimeistään kahdeksantena kuukautena tilikauden päättymisen jälkeen, siinäkin tapauksessa, että sen sijoittautumisvaltiossa voimassa olevan lainsäädännön perusteella sen sijoitustulos, sikäli kuin sitä ei ole jaettu edelleen, a) katsotaan jaetuksi, tai b) otetaan huomioon tosiasiasa jaetun voiton tavoin osakkeenomistajien tai osuudenomistajien verotuksessa kyseisessä valtiossa, vaikka osinkoveron palautus myönnetään Alankomaihin sijoittautuneelle vero-oikeudelliselle

sijoituslaitokselle, joka pidättää alankomaalaisen osinkoveron jakaessaan sijoitustuloksensa vuosittain kokonaan osakkeen- tai osuudenomistajilleen?”

Asian käsittelyn vaiheet unionin tuomioistuimessa

26 Unionin tuomioistuimen presidentin 5.4.2017 antamalla päätöksellä nyt käsiteltävä asia ja asia C-157/17 yhdistettiin kirjallista ja suullista käsittelyä sekä tuomion antamista varten.

27 Unionin tuomioistuimen annettua 21.6.2018 tuomion Fidelity Funds ym. (C-480/16, EU:C:2018:480) ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ilmoitti unionin tuomioistuimelle 3.12.2018 päivätyllä kirjeellä, että se halusi peruuttaa asiassa C-157/17 esitetyn ennakkoratkaisupyynnön sekä asiassa C-156/17 esitetyn ensimmäisen kysymyksen mutta että se pysytti asiassa C-156/17 esitetyt toisen ja kolmannen kysymyksen.

28 Asia C-156/17 erotettiin unionin tuomioistuimen presidentin 4.12.2018 antamalla päätöksellä asiasta C-157/17, ja viimeksi mainittu asia poistettiin 12.12.2018 unionin tuomioistuimen rekisteristä.

Menettelyn suullisen vaiheen uudelleen aloittamista koskeva vaatimus

29 Julkisasiamiehen esitettyä ratkaisuehdotuksensa KA Dekan pyysi unionin tuomioistuimen kirjaamoon 18.9.2019 toimittamassaan asiakirjassa, että asian käsittelyn suullinen vaihe määrätään unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 83 artiklan nojalla aloitettavaksi uudelleen.

30 KA Dekan esittää vaatimuksensa tueksi, että julkisasiamiehen ratkaisuehdotukseen sisältyy yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta 24.10.1995 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 95/46/EY (EYVL 1995, L 281, s. 31) 7 artiklan e alakohdan tulkintaa koskeva epätarkkuus. Toisin kuin julkisasiamies väittää ratkaisuehdotuksensa 79–81 kohdassa, direktiivin 95/46 7 artiklan e alakohdalla ei ole välitöntä horisontaalista oikeusvaikutusta, joka oikeuttaisi ei-julkisen yhteisön pyytämään tai toimittamaan henkilötietoja toiselle ei-julkiselle yhteisölle. KA Dekan mukaan tämä epätarkkuus voi olennaisesti vaikuttaa unionin tuomioistuimen ratkaisuun ja se oikeuttaa siten menettelyn suullisen vaiheen uudelleen aloittamisen.

31 Tässä yhteydessä on muistutettava, että SEUT 252 artiklan toisen kohdan mukaan julkisasiamiehen tehtävänä on täysin puolueettomana ja riippumattomana esittää julkisessa istunnossa perustellut ratkaisuehdotukset asioissa, jotka Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön mukaan vaativat hänen myötävaikutustaan. Julkisasiamiehen ratkaisuehdotus tai perustelut, joiden päätteeksi hän päätyy siihen, eivät sido unionin tuomioistuinta (tuomio 22.6.2017, Federatie Nederlandse Vakvereniging ym., C-126/16, EU:C:2017:489, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

32 Tässä asiayhteydessä on lisäksi todettava, että Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännössä ja unionin tuomioistuimen työjärjestyksessä ei määrätä asianosaisten tai Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 23 artiklassa tarkoitettujen osapuolten mahdollisuudesta esittää huomautuksia vastaukseksi julkisasiamiehen ratkaisuehdotukseen (tuomio 25.10.2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, 23 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tämän vuoksi se, että tällainen asianosainen tai osapuoli ei yhdy julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksessa todettuun – riippumatta ratkaisuehdotuksessa tutkituista kysymyksistä – ei sellaisenaan voi olla peruste suullisen käsittelyn aloittamiseksi uudelleen (tuomio 25.10.2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, 24 kohta ja tuomio 29.11.2017, King, C-214/16, EU:C:2017:914, 27 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

33 Tästä seuraa, että siltä osin kuin KA Dekan esittämällä menettelyn suullisen vaiheen uudelleen aloittamista koskevalla vaatimuksella pyritään siihen, että se voisi vastata julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksessaan tekemiin, direktiivin 95/46 tulkintaa koskeviin toteamuksiin, sitä ei voida hyväksyä.

34 Työjärjestyksensä 83 artiklan mukaan unionin tuomioistuin voi julkisasiamiestä kuultuaan milloin tahansa määrätä asian käsittelyn suullisen vaiheen aloitettavaksi uudelleen erityisesti, jos unionin tuomioistuin katsoo, ettei sillä ole riittävästi tietoa asiasta, tai jos asianosainen on suullisen vaiheen päättäneeksi julistamisen jälkeen vedonnut uuteen seikkaan, joka voi olennaisesti vaikuttaa unionin tuomioistuimen ratkaisuun, taikka jos asia on ratkaistava sellaisella perusteella, josta asianosaisella tai Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 23 artiklassa tarkoitetulla osapuolella ei ole ollut tilaisuutta lausua.

35 Unionin tuomioistuin katsoo kuitenkin nyt käsiteltävässä asiassa julkisasiamiestä kuultuaan, että sillä on kaikki tarvittavat tiedot käsiteltävästä asiasta voidakseen vastata ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin.

36 Edellä esitetyn perusteella asian suullista käsittelyä ei ole aiheellista määrätä aloitettavaksi uudelleen.

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Alustavat huomautukset

37 On todettava, että kuten ennakkoratkaisupyynnöstä käy ilmi, Alankomaihin sijoittautuneiden yhtiöiden Alankomaihin sijoittautuneille edunsaajille jakamista osingoista kannetaan osinkoveroa. Jos osinkojen saaja on sijoittautunut toiseen jäsenvaltioon, kuten nyt käsiteltävässä asiassa Saksaan, näistä osingoista voidaan Alankomaiden kuningaskunnan ja Saksan liittotasavallan välisen verosopimuksen nojalla kantaa Alankomaissa 15 prosentin suuruisen vero.

38 Ennakkoratkaisupyynnössä tehdyistä toteamuksista käy lisäksi ilmi, että ainoastaan sijoitusrahastot, jotka täyttävät vuoden 1969 yhteisöverolain 28 §:ssä asetetut edellytykset, jotta niiden voidaan katsoa olevan vero-oikeudellisia sijoituslaitoksia, voivat pyytää ja saada osingoista maksamansa osinkoveron palautuksen.

39 Tällaista palautusta ei myönnetä sijoitusrahastoille, jotka eivät osoita täyttävänsä edellä mainitut edellytykset, mukaan luettuna ulkomailla asuvat sijoitusrahastot.

40 Näin ollen osinkoja, jotka maksetaan rahastoille, jotka luokitellaan vero-oikeudellisiksi sijoituslaitoksiksi, ei veroteta niiltä, kun taas osinkoihin, jotka maksetaan muille yhteisöille, mukaan luettuna muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneet sijoitusrahastot, kohdistuu tällainen verorasitus.

41 Tästä seuraa, että sijoitusrahasto, joka täyttää vero-oikeudelliseksi sijoituslaitokseksi luokittelua koskevat edellytykset, saa saamiensa osinkojen osalta osakseen edullisemman verokohtelun kuin sijoitusrahastot, jotka eivät täytä mainittuja edellytyksiä, mukaan luettuna muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneet sijoitusrahastot.

42 Tässä yhteydessä on muistutettava, että kunkin jäsenvaltion asiana on järjestää unionin oikeuden mukaisesti voitonjakoa koskeva verotusjärjestelmänsä ja määrittää veron määräytymisperuste ja verokanta, joita sovelletaan osinkoa saavaan osakkeenomistajaan (ks. mm. tuomio 20.5.2008, Orange European Smallcap Fund, C-194/06, EU:C:2008:289, 30 kohta; tuomio 20.10.2011, komissio v. Saksa, C-284/09, EU:C:2011:670, 45 kohta ja tuomio 30.6.2016, Riskin ja Timmermans, C-176/15, EU:C:2016:488, 29 kohta).

43 Tästä seuraa, että jäsenvaltioilla on, voidakseen edistää yhteissijoituslaitosten käyttöä, vapaus säätää erityisestä verotusjärjestelmästä, jota sovelletaan näihin laitoksiin ja niiden saamiin osinkoihin, sekä määrittää aineelliset ja muodolliset edellytykset, joiden on täyttyvä, jotta tällaista järjestelmää voidaan soveltaa (ks. vastaavasti tuomio 9.10.2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, 47 kohta ja tuomio 24.10.2018, Sauvage ja Lejeune, C-602/17, EU:C:2018:856, 34 kohta).

44 Lisäksi jäsenvaltioiden verotuksellisen itsemääräämisoikeuden periaate itsessään merkitsee, että jäsenvaltioiden asiana on määrittää näyttövaatimukset, joiden on täyttyvä, jotta tällaista järjestelmää voidaan soveltaa (ks. vastaavasti tuomio 30.6.2011, Meilicke ym., C-262/09, EU:C:2011:438, 37 kohta; tuomio 9.10.2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, 47 kohta ja tuomio 24.10.2018, Sauvage ja Lejeune, C-602/17, EU:C:2018:856, 34 kohta).

45 Jäsenvaltioiden on kuitenkin käytettävä verotuksellista itsemääräämisoikeuttaan siten, että noudatetaan unionin oikeuden vaatimuksia, etenkin niitä, joista määrätään pääomien vapaaseen liikkuvuuteen liittyvissä EUT-sopimuksen määräyksissä (tuomio 30.6.2011, Meilicke ym., C-262/09, EU:C:2011:438, 38 kohta).

46 Näin ollen yhteissijoituslaitoksia koskevan järjestelmän käyttöönotolla, erityisesti edellytyksillä, joiden täytyessä järjestelmää voidaan soveltaa, ja tätä varten toimitettavaa näyttöä koskevilla vaatimuksilla ei saada rajoittaa pääomien vapaata liikkuvuutta.

47 Toiseen ja kolmanteen kysymykseen on vastattava nämä toteamukset huomioon ottaen.

Toinen kysymys

48 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee toisella kysymyksellään pääasiallisesti, onko SEUT 63 artiklaa tulkittava siten, että se on esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka nojalla ulkomaiselle sijoitusrahastolle ei myönnetä sen mainittuun jäsenvaltioon sijoittautuneilta yhteisöiltä saamista osingoista pidätetyn osinkoveron palautusta sillä perusteella, että se ei ole näyttänyt, että sen osakkeen- tai osuudenomistajat täyttävät tässä lainsäädännössä asetetut edellytykset.

49 Tässä yhteydessä unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä käy ilmi, että SEUT 63 artiklan 1 kohdassa pääomanliikkeiden rajoituksina kielletään muun muassa toimenpiteet, joilla aiheutetaan se, että jossakin toisessa valtiossa asuvat henkilöt ovat vähemmän halukkaita tekemään sijoituksia tietyssä jäsenvaltiossa, tai se, että kyseisessä jäsenvaltiossa asuvat henkilöt ovat vähemmän halukkaita tekemään niitä muissa valtioissa (ks. mm. tuomio 10.4.2014, Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company, C-190/12, EU:C:2014:249, 39 kohta ja tuomio 22.11.2018, Sofina ym., C-575/17, EU:C:2018:943, 23 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

50 Näin ollen on selvitettävä ensinnäkin, ovatko jäsenvaltion asettamat, sijoitusrahaston osakkeen- tai osuudenomistajia koskevat edellytykset, joiden on täyttyvä, jotta mainittu sijoitusrahasto voi pyytää maksamansa osinkoveron palautusta, omiaan saamaan aikaan sen, että ulkomainen sijoitusrahasto on vähemmän halukas tekemään investointeja tässä jäsenvaltiossa.

Toiseksi on selvitettävä, onko näyttö, joka ulkomaisten sijoitusrahastojen on toimitettava tätä tarkoitusta varten, omiaan saamaan aikaan sen, että ne ovat vähemmän halukkaita tekemään investointeja tässä jäsenvaltiossa.

51 Ensinnäkin näiden edellytysten osalta ennakkoratkaisupyynnöstä käy ilmi, että vuosina 2002–2006 osakkeenomistajia koskevissa edellytyksissä asetettiin omistusosuuksien kynnysarvot, joita rahaston osakkeiden ja osuustodistusten haltijat eivät saaneet ylittää, jotta rahasto voitiin luokitella vero-oikeudelliseksi sijoituslaitokseksi. Nämä kynnysarvot vaihtelivat sen mukaan, noteerattiinko rahaston osakkeet tai osuustodistukset virallisesti Amsterdamin pörssissä vai ei.

52 Jos näet sijoitusrahastojen osakkeet tai osuustodistukset noteerattiin virallisesti Amsterdamin pörssissä, ne eivät voineet kuulua vero-oikeudellisten sijoituslaitosten järjestelmään, jos vähintään 45 prosenttia niiden osakkeista tai osuuksista oli sellaisen yhteisön omistuksessa, johon sovellettiin voittoverotusta tai jonka tuloihin sovellettiin osakkeen- tai osuudenomistajilta perittävää voittoveroa, tai jos niiden osakkeista tai osuuksista vähintään 25 prosenttia oli yhden ainoan luonnollisen henkilön omistuksessa. Jos sitä vastoin rahaston osakkeita tai osuustodistuksia ei noteerattu virallisesti Amsterdamin pörssissä, vähintään 75 prosenttia sen osakkeista tai osuuksista oli oltava luonnollisten henkilöiden, yhteisöjen, joihin ei sovellettu voittoverotusta, kuten eläkerahastojen ja hyväntekeväisyysjärjestöjen, tai muiden vero-oikeudellisten sijoituslaitosten omistuksessa, eikä yksi luonnollinen henkilö saanut omistaa 5 prosenttia tai enempää tämän yhteisön osakkeista tai osuuksista, tai jos sijoitusrahastolla oli sijoituslaitosten valvontaa koskevista säännöksistä annetussa laissa tarkoitettu toimilupa, yksikään luonnollinen henkilö ei saanut omistaa 25 prosenttia tai enempää yhteisön osakkeista tai osuuksista.

53 Lisäksi ennakkoratkaisupyynnöstä käy ilmi, että 1.1.2007 lukien sovellettavan kansallisen lainsäädännön nojalla vero-oikeudellisten sijoituslaitosten järjestelmän soveltamisen edellytyksenä on, että sijoituslaitoksen osakkeilla tai osuuksilla on käytävä kauppaa finanssimarkkinoita ja niiden valvontaa koskevista säännöistä annetussa laissa tarkoitetuilla arvopaperimarkkinoilla tai rahastolla tai sen hoitajalla on oltava toimilupa taikka rahaston tai sen hoitajan on oltava lain nojalla vapautettu siitä. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuimien täsmentää, että merkitystä ei ole nykyisin sillä, noteerataanko sijoitusrahaston osakkeet tai osuudet Amsterdamin pörssissä.

54 On todettava, että pääasiassa kyseessä olevassa kansallisessa lainsäädännössä, jota sovelletaan vuosien 2002–2006 verotuksessa, ei, kuten ei myöskään 1.1.2007 lukien sovellettavassa kansallisessa lainsäädännössä, tehty eroa kotimaisten ja ulkomaisten sijoitusrahastojen välillä, eli osinkoveron palautusta koskevia edellytyksiä sovellettiin erotuksetta näihin kummankin tyyppiin sijoitusrahastoihin.

55 Kansallinen lainsäädäntö, jota sovelletaan erotuksetta maassa asuviin ja ulkomaisiin toimijoihin, voi kuitenkin saada aikaan pääomien vapaan liikkuvuuden rajoituksen. Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä näet käy ilmi, että myös erilainen kohtelu, joka perustuu objektiivisiin perusteisiin, voi tosiasiallisesti asettaa rajat ylittävät tilanteet epäedullisempaan asemaan (ks. vastaavasti tuomio 5.2.2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi, C-385/12, EU:C:2014:47, 37–39 kohta).

56 Näin on silloin, kun kansallisessa lainsäädännössä, jota sovelletaan erotuksetta maassa asuviin ja ulkomaisiin toimijoihin, varataan oikeus veroetuun koskemaan ainoastaan sellaisia tilanteita, joissa toimija täyttää edellytykset tai velvoitteet, jotka ovat luonteensa vuoksi tai tosiasiallisesti kotimaisille markkinoille ominaisia, siten, että ainoastaan kotimaisilla markkinoilla olevat toimijat voivat täyttää nämä edellytykset tai velvoitteet, eivätkä ulkomaiset toimijat, joilla on vastaavanlaisia ominaispiirteitä, yleensä täytyä niitä (ks. vastaavasti tuomio 9.10.2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, 36 ja 37 kohta ja tuomio 8.6.2017, Van der Weegen ym., C-580/15,

EU:C:2017:429, 29 kohta).

57 Tässä yhteydessä pääasiassa kyseessä olevan kansallisen lainsäädännön, jota sovelletaan vuosien 2002–2006 verotuksessa, osalta ennakkoratkaisupyyntöön sisältyvistä toteamuksista, sellaisina kuin ne on selostettu tiivistetysti nyt annettavan tuomion 52 kohdassa, käy ilmi, että sijoitusrahastojen, joiden osakkeita tai osuuksia ei noteerattu Amsterdamin pörssissä, oli täytettävä tiukemmat ehdot kuin sellaisten sijoitusrahastojen, joiden osakkeet tai osuudet noteerattiin Amsterdamin pörssissä.

58 Näin ollen ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen asiana on selvittää, onko niin, että osakkeen- tai osuudenomistajia koskevan edellytyksen, joka perustui siihen, että sijoitusrahaston osakkeet tai osuudet noteerattiin Amsterdamin pörssissä, voivat sen luonteen vuoksi tai tosiasiallisesti täyttää pääasiallisesti kotimaiset sijoitusrahastot, kun taas ulkomaiset sijoitusrahastot, joiden osakkeita tai osuuksia ei noteerattu Amsterdamin pörssissä vaan jossakin toisessa arvopaperipörssissä, eivät yleensä täytä niitä.

59 Kansallisen lainsäädännön, jota sovelletaan 1.1.2007 lukien, osalta ennakkoratkaisupyyntöön sisältyvistä toteamuksista, sellaisina kuin ne on selostettu tiivistetysti nyt annettavan tuomion 53 kohdassa, käy ilmi, että vero-oikeudellisten sijoituslaitosten järjestelmän soveltamisen edellytyksenä on, että sijoituslaitoksen osakkeilla tai osuuksilla on käytävä kauppaa finanssimarkkinoita ja niiden valvontaa koskevista säännöistä annetussa laissa tarkoitetuilla arvopaperimarkkinoilla. Tämän lainsäädännön nojalla tätä järjestelmää sovelletaan myös rahastoon tai sen hoitajaan, jolla on toimilupa tai joka on lain nojalla vapautettu siitä.

60 Tässä yhteydessä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on varmistettava, ettei ole niin, että pääasiallisesti vain kotimaiset sijoitusrahastot voivat täyttää viimeksi mainitussa lainsäädännössä asetetut edellytykset niiden luonteen vuoksi tai tosiasiallisesti, ja ettei niissä tosiasiallisesti jätetä tämän järjestelmän soveltamisalan ulkopuolelle ulkomaisia sijoitusrahastoja, jotka täyttävät samankaltaiset edellytykset sijoittautumisjäsenvaltiossaan.

61 Toiseksi näytöstä, joka ulkomaisten sijoitusrahastojen on toimitettava osoittaakseen, että ne täyttävät kyseiset edellytykset, jotta niihin voidaan soveltaa vero-oikeudellisten sijoituslaitosten järjestelmää ja jotta ne voivat näin ollen saada maksamansa osinkoveron palautuksen, on muistutettava, että jäsenvaltion veroviranomaisilla on oikeus vaatia verovelvollista esittämään sellaiset selvitykset, jotka niiden mukaan ovat tarpeellisia sen arvioimiseksi, täyttyvätkö kyseisessä lainsäädännössä asetetut veroedun saamisen edellytykset ja voidaanko mainittu etu näin ollen myöntää vai ei (tuomio 10.2.2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel ja Österreichische Salinen, C-436/08 ja C-437/08, EU:C:2011:61, 95 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Verohallinnon on määritettävä niiden tietojen, jotka verovelvollisten on esitettävä voidakseen saada veroedun, sisältö, muoto ja täsmällisyyden taso, jotta se voi määrätä veron asianmukaisesti (ks. vastaavasti tuomio 9.10.2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, 52 kohta).

62 Jotta ulkomaalaiselle verovelvolliselle ei tehtäisi kuitenkaan mahdottomaksi tai suhteettoman vaikeaksi saada veroetua, ei voida vaatia, että tämän on toimitettava asiakirjoja, jotka vastaavat kaikilta osin mainitun veroedun myöntämistä koskevassa jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä edellytetyiltä asiakirjoilta vaadittua muotoa ja täsmällisyyden tasoa, jos lisäksi kyseisen jäsenvaltion viranomaisten on verovelvollisen toimittamien asiakirjojen avulla mahdollista tarkistaa selvällä ja täsmällisellä tavalla, että veroedun saamiselle asetetut edellytykset täyttyvät (ks. vastaavasti tuomio 30.6.2011, Meilicke ym., C-262/09, EU:C:2011:438, 46 kohta). Kuten näet julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 72 kohdassa, ulkomaisille verovelvollisille ei voida asettaa sellaista suhteetonta hallinnollista taakkaa, jonka vuoksi niiden olisi tosiasiallisesti mahdotonta saada veroetua.

63 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa pääasiassa, että KA Dekka ei voi täyttää osakkeenomistajia koskevia edellytyksiä, koska sen arvopaperikaupassa käyttämässä järjestelmässä sen osakkeenomistajia ei ole mahdollista tunnistaa.

64 Näin ollen ei vaikuta siltä, että se, ettei ole mahdollista osoittaa osakkeenomistajia koskevien edellytysten täyttyvän, johtuisi vaadituille tiedoille ominaisesta monitahoisuudesta, vaaditusta näytöstä eikä myöskään siitä, että tietojen suoja koskevan lainsäädännön, jolla pannaan täytäntöön direktiivi 95/46, soveltamisen vuoksi on oikeudellisesti mahdotonta kerätä mainittuja tietoja, se vaan johtuu kyseisen rahaston valitsemasta arvopaperikaupassa käytettävästä järjestelmästä.

65 Näissä olosuhteissa se, että toimija ei voi antaa tietoja, ei ole ongelma, joka asianomaisen jäsenvaltion pitäisi poistaa (ks. tuomio 10.2.2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel ja Österreichische Salinen, C-436/08 ja C-437/08, EU:C:2011:61, 98 kohta ja tuomio 30.6.2011, Meilicke ym., C-262/09, EU:C:2011:438, 48 kohta).

66 Siltä osin kuin vaikuttaa siltä, että pääasiassa kyseessä olevat näyttöä koskevat vaatimukset on asetettu myös kotimaisille sijoitusrahastoille, jotka ovat valinneet vastaavanlaisen arvopaperikaupassa käyttämänsä järjestelmän kuin KA Dekka pääasiassa, mikä on ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen asiana varmentaa, se, että ulkomaiselle sijoitusrahastolle ei myönnetä sen maksaman osinkoveron palautusta, koska se ei voi näyttää riittävällä tavalla täyttävänsä nämä edellytykset, ei tarkoita ulkomaisen sijoitusrahaston epäedullista kohtelua.

67 Kaiken edellä esitetyn perusteella toiseen kysymykseen on näin ollen vastattava, että SEUT 63 artiklaa on tulkittava siten, että se ei ole esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka nojalla ulkomaiselle sijoitusrahastolle ei myönnetä sen mainittuun jäsenvaltioon sijoittautuneilta yhteisöiltä saamista osingoista pidätetyn osinkoveron palautusta sillä perusteella, että se ei ole osoittanut, että sen osakkeen- tai osuudenomistajat täyttävät tässä lainsäädännössä asetetut edellytykset, kunhan näillä edellytyksillä ei kohdella ulkomaisia sijoitusrahastoja tosiasiallisesti epäedullisemmin ja veroviranomaiset edellyttävät, että myös kotimaiset sijoitusrahastot osoittavat täyttävänsä nämä edellytykset, mikä on ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen asiana varmentaa.

Kolmas kysymys

68 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kolmannella kysymyksellään pääasiallisesti, onko SEUT 63 artiklaa tulkittava siten, että se on esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka nojalla ulkomaiselle sijoitusrahastolle ei myönnetä sen tuossa jäsenvaltiossa maksaman osinkoveron palautusta sillä perusteella, että se ei täytä palautuksen myöntämistä koskevia edellytyksiä, eli että se ei jaa sijoitustulostaan vuosittain kokonaan osakkeen- tai osuudenomistajilleen viimeistään kahdeksantena kuukautena tilikauden päättymisen jälkeen, siinäkin tapauksessa, että sen sijoittautumisjäsenvaltiossa voimassa olevan lainsäädännön perusteella sen sijoitustulos, sikäli kuin sitä ei ole jaettu edelleen, katsotaan jaetuksi tai otetaan huomioon tosiasiallisesti jaetun voiton tavoin osakkeenomistajien tai osuudenomistajien verotuksessa kyseisessä jäsenvaltiossa.

69 Kuten ennakkoratkaisupyynnöstä käy ilmi, osinkoveron palautuksen soveltamista koskeva edellytys, joka koskee rahaston sijoitusvoiton edelleen jakamista, on muotoiltu yleisin sanakääntein eikä siinä tehdä eroa kotimaisten ja ulkomaisten sijoitusrahastojen välillä. Sekä kotimaisten että ulkomaisten sijoitusrahastojen on näet täytettävä tämä edellytys, jotta niille voidaan myöntää maksetun osinkoveron palautus.

70 Kun otetaan kuitenkin huomioon nyt annettavan tuomion 55 ja 56 kohdassa mieleen palautettu oikeuskäytäntö, on selvitetävä, voidaanko tällaisella edellytyksellä, vaikka sitä sovelletaankin erotuksetta, tosiasiasa kohdella ulkomaisia sijoitusrahastoja epäedullisemmin.

71 Kuten nyt annettavan tuomion 43 kohdassa muistutetaan, Euroopan unionin tason yhdenmukaistamistoimien puuttuessa kullakin jäsenvaltiolla on, voidakseen edistää yhteissijoituslaitosten käyttöä, vapaus säätää erityisestä verotusjärjestelmästä, jota sovelletaan näihin laitoksiin ja niiden saamiin osinkoihin, sekä määrittää aineelliset ja muodolliset edellytykset, joiden on täytyttävä, jotta tällaista järjestelmää voidaan soveltaa. Tällaisia järjestelmiä koskevat edellytykset ovat siten väistämättä kullekin jäsenvaltiolle erityisiä ja vaihtelevat jäsenvaltiosta toiseen.

72 Lisäksi on todettava, että pääomien vapaata liikkuvuutta ei voida ymmärtää siten, että jäsenvaltio olisi pakotettu laatimaan verosääntönsä jonkin toisen jäsenvaltion verosäännöt huomioon ottaen varmistaakseen kaikissa tilanteissa verotuksen, joka poistaa kaikki kansallisista verosäännöistä johtuvat eroavuudet, koska päätökset, jotka verovelvollinen tekee sijoittamisesta toiseen jäsenvaltioon, voivat tapauksen mukaan olla enemmän tai vähemmän edullisia tai epäedullisia tällaiselle verovelvolliselle (tuomio 7.11.2013, K, C-322/11, EU:C:2013:716, 80 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

73 Se, että pidätetyn lähdeveron palautuksen edellytyksenä olisi kansallisessa lainsäädännössä vahvistettujen edellytysten tiukka noudattaminen täysin riippumatta niistä lakisääteisistä edellytyksistä, joita ulkomaisiin sijoitusrahastoihin sovelletaan niiden sijoittautumisvaltiossa, johtaisi kuitenkin siihen, että mahdollisuus osinkojen edullisempaan kohteluun varattaisiin ainoastaan kotimaisille sijoitusrahastoille. Sillä varauksella, ettei ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen suorittamassa tarkastuksessa muuta ilmene, on näet niin, että kotimaiset sijoitusrahastot täyttävät yleensä kaikki sijoittautumisjäsenvaltionsa lainsäädännössä vahvistetut edellytykset, kun taas ulkomaiset sijoitusrahastot täyttävät yleensä vain oman sijoittautumisjäsenvaltionsa asettamat edellytykset.

74 Näissä olosuhteissa ei voida sulkea pois sitä, että ulkomainen sijoitusrahasto, joka sijoittautumisvaltiossaan voimassa olevien säännösten vuoksi ei täytä kyseisen veroedun myöntävässä jäsenvaltiossa asetettuja kaikkia edellytyksiä, on kuitenkin tilanteessa, joka on olennaisilta osin rinnastettavissa tällaiset edellytykset täyttävän kotimaisen sijoitusrahaston tilanteeseen.

75 Jotta jäsenvaltion lainsäädännössä säädetyillä edellytyksillä, joita sovelletaan erotuksetta kotimaisiin ja ulkomaisiin sijoitusrahastoihin, ei tosiasiasa kohdeltaisi ulkomaisia sijoitusrahastoja vähemmän edullisesti, ulkomaisilla sijoitusrahastoilla on oltava mahdollisuus osoittaa, että ne ovat erityisesti sijoittautumisvaltiossaan voimassa olevan lainsäädännön vuoksi tilanteessa, joka voidaan rinnastaa tällaiset edellytykset täyttävien kotimaisten sijoitusrahastojen tilanteeseen.

76 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan rajat ylittävän tilanteen rinnastettavuutta jäsenvaltion sisäiseen tilanteeseen on tutkittava siten, että huomioon otetaan kyseessä olevilla kansallisilla säännöksillä tavoiteltu päämäärä sekä niiden tarkoitus ja sisältö (ks. mm. tuomio 2.6.2016, Pensioenfonds Metaal en Techniek, C-252/14, EU:C:2016:402, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

77 Tässä yhteydessä unionin tuomioistuimen käytettävissä olevasta asiakirja-aineistosta käy ilmi, että rahaston sijoitusvoiton edelleen jakamista koskeva edellytys liittyy vero-oikeudellisten sijoituslaitosten järjestelmän tarkoitukseen, jona on saada aikaan se, että sijoituksista, jotka yksityishenkilö toteuttaa sijoituslaitoksen välityksellä, saatu tuotto on sama kuin heidän yksin

toteuttamistaan sijoituksista saatu tuotto. Mainitusta asiakirja-aineistosta käy lisäksi ilmi, että kansallinen lainsäätävä katsoi, että oli välttämätöntä, että sijoitusrahastot jakavat sijoitusvoitot mahdollisimman pian säästäjille, joiden varoja ne ovat sijoittaneet.

78 Rahaston sijoitusvoiton edelleen jakamista koskevan velvollisuuden ja sijoittajien verottamisen välisen yhteyden osalta unionin tuomioistuimen käytettävissä olevasta asiakirja-aineistosta käy lisäksi ilmi, että edelleen jakamista koskeva velvollisuus johtaa tuloveron kantamiseen. Koska vuonna 2001 kuitenkin otettiin käyttöön tuotosta kannettava vuotuinen kiinteä vero, joka lasketaan yksityishenkilöille riippumatta heidän osakkeista ja muista sijoituksista saamastaan todellisesta tuotosta, pääasian valittaja ja väliintulijat sekä Euroopan komissio pohtivat, onko rahaston voiton edelleen jakaminen välttämätöntä suorien sijoitusten ja sijoitusrahaston välityksellä tehtyjen sijoitusten verotuksen neutraalisuutta koskevan tavoitteen saavuttamiseksi.

79 Nyt käsiteltävässä asiassa ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen, joka yksin on toimivaltainen tulkitsemaan kansallista oikeutta, on otettava huomioon kaikki pääasiassa kyseessä olevaan verolainsäädäntöön liittyvät seikat ja kansallinen verojärjestelmä kokonaisuudessaan ja selvitettävä, mikä on voiton edelleen jakamista koskevan edellytyksen taustalla oleva pääasiallinen tavoite.

80 Jos käy ilmi, että tavoitteena on siirtää sijoitusrahaston palveluja käyttäneille sijoittajille heidän toteuttamansa voitot mahdollisimman pian, sellaisen ulkomaisen sijoitusrahaston, joka ei jaa sijoituksistaan peräisin olevia tuloja, vaikka nämä tulot katsotaan jaetuiksi, tilanne ei ole objektiivisesti arvioituna rinnastettavissa sellaisen kotimaisen sijoitusrahaston tilanteeseen, joka jakaa tulonsa kansallisessa lainsäädännössä säädettyjen edellytysten mukaisesti.

81 Jos sitä vastoin tavoitteena on pääasiallisesti voittojen verottaminen sijoitusrahaston osakkeen- tai osuudenomistajien tasolla, on katsottava, että kotimainen sijoitusrahasto, joka jakaa voittonsa tosiasiallisesti, ja ulkomainen sijoitusrahasto, jonka voittoja ei jaeta vaan jonka voitot katsotaan jaetuiksi ja jonka voittoja verotetaan sellaisina mainitun rahaston osakkeen- tai osuudenomistajien tasolla, ovat objektiivisesti toisiinsa rinnastettavissa tilanteissa. Kummassakin tapauksessa verotus on näet siirretty sijoitusrahastolta osakkeen- tai osuudenomistajien tasolle.

82 Viimeksi mainitussa tilanteessa se, että jäsenvaltio kieltäytyy myöntämästä ulkomaiselle sijoitusrahastolle sen tuossa jäsenvaltiossa maksaman osinkoveron palautusta sillä perusteella, että mainittu rahasto ei jaa sijoitustulostaan vuosittain kokonaan osakkeen- tai osuudenomistajilleen viimeistään kahdeksantena kuukautena tilikauden päättymisen jälkeen, siinäkin tapauksessa, että tämän rahaston sijoittautumisjäsenvaltiossa voimassa olevan lainsäädännön perusteella sen sijoitustulos, sikäli kuin sitä ei ole jaettu edelleen, katsotaan jaetuksi tai otetaan huomioon tosiasiasa jaetun voiton tavoin osakkeenomistajien tai osuudenomistajien verotuksessa kyseisessä jäsenvaltiossa, tarkoittaa pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitusta.

83 Tällainen rajoitus voidaan hyväksyä ainoastaan, jos se voidaan oikeuttaa yleistä etua koskevilla pakottavilla syillä, jos sillä voidaan taata kyseessä olevan tavoitteen toteutuminen ja jos sillä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi (tuomio 24.11.2016, SECIL, C-464/14, EU:C:2016:896, 56 kohta).

84 On kuitenkin todettava, että Alankomaiden hallitus ei ole pääasiassa vedonnut tällaisiin syihin kyseisen sijoitusrahaston sijoitusvoiton edelleen jakamista koskevan edellytyksen osalta.

85 Tässä tilanteessa kolmanteen kysymykseen on vastattava, että SEUT 63 artiklaa on tulkittava siten, että se on esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka nojalla ulkomaiselle

sijoitusrahastolle ei myönnetä sen tuossa jäsenvaltiossa maksaman osinkoveron palautusta sillä perusteella, että se ei täytä lainsäädännössä vahvistettuja palautuksen myöntämistä koskevia edellytyksiä, eli että se ei jaa sijoitustulostaan vuosittain kokonaan osakkeen- tai osuudenomistajilleen viimeistään kahdeksantena kuukautena tilikauden päättymisen jälkeen, jos mainitun sijoitusrahaston sijoitustulos, sikäli kuin sitä ei ole jaettu edelleen, katsotaan sen sijoittautumisjäsenvaltiossa jaetuksi tai otetaan huomioon tosiasiasa jaetun voiton tavoin osakkeen- tai osuudenomistajien verotuksessa kyseisessä jäsenvaltiossa ja jos tällainen rahasto näiden edellytysten taustalla oleva tavoite huomioon ottaen on tilanteessa, joka voidaan rinnastaa sellaisen kotimaisen sijoitusrahaston tilanteeseen, jolle mainitun veron palautus myönnetään, mikä on ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen asiana selvittää.

Oikeudenkäyntikulut

86 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (seitsemäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **SEUT 63 artiklaa on tulkittava siten, että se ei ole esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka nojalla ulkomaiselle sijoitusrahastolle ei myönnetä sen mainittuun jäsenvaltioon sijoittautuneilta yhteisöiltä saamista osingoista pidätetyn osinkoveron palautusta sillä perusteella, että se ei ole osoittanut, että sen osakkeen- tai osuudenomistajat täyttävät tässä lainsäädännössä asetetut edellytykset, kunhan näillä edellytyksillä ei kohdella ulkomaisia sijoitusrahastoja tosiasiallisesti epäedullisemmin ja veroviranomaiset edellyttävät, että myös kotimaiset sijoitusrahastot osoittavat täyttävänsä nämä edellytykset, mikä on ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen asiana varmentaa.**

2) **SEUT 63 artiklaa on tulkittava siten, että se on esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka nojalla ulkomaiselle sijoitusrahastolle ei myönnetä sen tuossa jäsenvaltiossa maksaman osinkoveron palautusta sillä perusteella, että se ei täytä lainsäädännössä vahvistettuja palautuksen myöntämistä koskevia edellytyksiä, eli että se ei jaa sijoitustulostaan vuosittain kokonaan osakkeen- tai osuudenomistajilleen viimeistään kahdeksantena kuukautena tilikauden päättymisen jälkeen, jos mainitun sijoitusrahaston sijoitustulos, sikäli kuin sitä ei ole jaettu edelleen, katsotaan sen sijoittautumisjäsenvaltiossa jaetuksi tai otetaan huomioon tosiasiasa jaetun voiton tavoin osakkeen- tai osuudenomistajien verotuksessa kyseisessä jäsenvaltiossa ja jos tällainen rahasto näiden edellytysten taustalla oleva tavoite huomioon ottaen on tilanteessa, joka voidaan rinnastaa sellaisen kotimaisen sijoitusrahaston tilanteeseen, jolle mainitun veron palautus myönnetään, mikä on ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen asiana selvittää.**

Allekirjoitukset

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.